

Hồi 6

Kim Tam Nguyên lúc ấy đã nhỏ được bốn cây kim châm, quát lớn:

- Tiểu tử, mi đã sai lời cam kết, dám cả gan dùng ám khí, hãy coi đây...

Nói dứt lời, họ Kim đã nhắm tả Thái Dương huyết của Lộ Ngũ đánh một chưởng. Lẹ như chớp, Truy Phong Lộ Ngũ nhún mình nhảy vọt ra đằng sau tránh thoát, cười lớn:

- Kim lão tam, tôi đâu có dùng ám khí đánh chết Thanh Trúc xà của lão huynh, tôi chỉ bắn vào cánh tay của huynh đấy chứ!

Tất cả mọi người đều cười ồ cả lên, càng thêm tức giận, mặt của Kim Tam Nguyên lúc đó đổi ra sắc đỏ, lồng lộn như mãnh hổ, trở hết tài nghệ hoa quyền dùng bài “Long Hồ Hoa Thượng Quyền” nhanh như gió bão nhắm ngay Lộ Ngũ đánh liên tiếp luôn mấy thế cực kỳ hiểm ác.

Lộ Ngũ tả nhảy, hữu tránh, dùng tuyệt kỹ khinh công nhanh lẹ như con vượn, thoát trước thoát sau, dùng thế “Tiểu Khảo Miên Nhuyễn” để tránh né lối tấn công vũ bão của họ Kim.

Kim Tam Nguyên càng nổi giận đùng đùng gầm thét như hổ rống, voi gầm, hoa tít quyền lăn xả vào tấn công Lộ Ngũ không rời một bước. Chưởng phong bay ra vù vù như gió lốc, nhắm ngay vào những tử huyết của họ Lộ công kích. Luận về công lực thì Kim Tam Nguyên còn cao hơn họ Lộ một bậc, nhưng Lộ Ngũ thập phân tinh tế, trước hết để tiêu diệt được hai con rắn độc của họ Kim, lại dùng lời lẽ khiêu khích khiến cho Kim Tam Nguyên nóng nảy mất hết bình tĩnh.

Ngoài ra nhờ Lộ Ngũ đối phó bằng cách “Du đấu” có thủ không có công, cốt làm tiêu hao công lực của đối phương. Lúc đó, Lộ Ngũ lại dùng bài “Bát Bộ Cản Thiên” múa lên trông thật là ngoạn mục. Kim Tam Nguyên tấn công ở Đông thì họ Lộ nhảy sang phía Tây, họ Kim tấn công ở phía Tây thì Lộ Ngũ nhảy sang phía Đông, cứ thế nhảy nhót, trận đấu đã được ngoài ba mươi hiệp.

Kim Tam Nguyên tấn công tới tấp mà không hề trúng người Lộ Ngũ một quyền nào, mồ hôi đã toát ra như tắm, hơi thở chẳng điều hòa, bỗng nhiên thấy Lộ Ngũ quát lên một tiếng dùng thế “Kim Diêu Châu Dĩ” nhắm cầm họ Kim đánh ra một quyền nhanh như chớp.

Kim Tam Nguyên xòe tay, năm ngón tay hơi cúp vào như móng tay chim ưng dùng “Cầm Nã Thủ” chụp vào huyết mạch của Lộ Ngũ, nhưng không ngờ Lộ Ngũ đánh thế ấy chỉ là thế hư, bàn tay của Kim Tam Nguyên vừa xòe ra định bắt lấy tay họ Lộ thì Lộ Ngũ đã thu tay quyền về và tung ngay hay ngọn “Uyên Ương cước” lẹ hơn chớp nhoáng.

Người ta nghe hai tiếng “binh, binh”, Kim Tam Nguyên lãnh đủ hai cái đá bằng trời giáng. Nội công của họ Kim đã tới bậc cao thâm, nên bị hai ngọn cước của Lộ Ngũ phóng tới mạnh có thể tới mấy trăm cân mà chỉ thối lui lại có mấy bước. Lộ Ngũ thấy bản lĩnh của họ Kim như thế chẳng dám coi thường, vội dùng luôn thế “Kim Lý Xuyên Ba” nhảy vọt ra ngoài.

Kim Tam Nguyên lúc đó nội khí xung thiên, rút ngay ở lưng ra cái “Thiết Liên Hoàn” vung tít lên phát ra những tiếng “xoang xoang” đình tai nhức óc, một đạo hào quang trắng toát bay ra như chớp sáng lòa.

Nguyên cái Thiết Kim Hoàn của họ Kim làm bằng một thứ thép cực kỳ tốt, tất cả là mười tám cái vòng, mỗi cái bằng chén uống nước chèn móc nối với nhau, khi múa lên cái nọ đụng vào cái kia làm cho đối phương mất hết tinh thần, lại thêm những cái vòng đó sáng quá, phản chiếu ánh sáng như gương soi nhấp nhàoang như điện càn làm cho địch thủ bị hoa mắt, thật là một thứ khí giới vô cùng lợi hại. Vừa rút Thiết Liên Hoàn lên họ Kim đã dùng ngay thế “Loạn Đả Kim Kê” và tiếp theo thế “Thâu Chiết Liên Hoàn” nghe soạt soạt hai tiếng đầu ngọn Thiết Liên Hoàn như con rắn bạc quất vào lưng và quét luôn xuống hai chân của Lộ Ngũ.

Truy Phong Lộ Ngũ chẳng dám coi thường vội rút luôn cây Đẳng Côn dùng ngay thế “Mai Hoa Lạc Địa” cúi người xuống tránh thế công ở trên đồng thời vung tròn cây côn đỡ thế đánh ở dưới.

Một tiếng chát đình tai nhức óc, hai thứ binh khí đánh vào nhau quá mạnh, Truy Phong Lộ Ngũ thấy hay tay tê buốt thì biết rằng nội lực của họ Kim thật là ghê gớm, nên hết sức đề phòng, cố tránh sự va chạm với binh khí họ Kim.

Thấy Lộ Ngũ đỡ được hai thế hiểm độc của mình, Kim Tam Nguyên trong bụng cũng khen thầm. Không để cho Lộ Ngũ thu côn về, Kim Tam Nguyên đã quát lên một tiếng thật lớn dùng luôn thế “Bạch Hạc Xung Thiên” đưa thẳng ngọn Thiết Hoa Hoàn vào “Bách Đường huyết” của họ Lộ.

Truy Phong Lộ Ngũ thất kinh vội dùng thế “Mãng Xà Phiên Thân” nhảy vọt về phía sau Kim Tam Nguyên.

Thân pháp của Lộ Ngũ quả thật là nhanh nhẹn, thừa cơ họ Kim chưa kịp hồi bộ, Lộ Ngũ đưa ngay đầu côn nhằm trúng vào “Thẩm Âm huyết” ở bên tai trái họ Kim chọc tới, nhanh như chớp.

Họ Kim bị đâm trúng huyết thấy mắt hoa đầu choáng, toàn thân tê buốt, cây Thiết Hoa Hoàn rời khỏi tay nghe “Xoang” một tiếng, đồng thời họ Kim cũng ngã lăn ra đất, không sao gượng được.

Tất cả mọi người trong Cái bang đều cười ồ cả lên.

Ngoại trừ Cái bang Giang Tô hơi phẫn nộ, còn tất cả mọi người đều lấy làm bằng lòng, vỗ tay hoan hô âm ỉ, vị Cái bang Trưởng lão tuy không nói ra nhưng cũng một lòng nghĩ rằng:

- Lãnh Vô Thường Kim Tam Nguyên cũng đáng để Lộ Ngũ giáo huấn một phen cho bớt tính kiêu ngạo!

Tánh kiêu kỳ, hồng hách của Kim Tam Nguyên làm cho ai nấy cũng đều ghét. Họ Kim tự cho mình là tốt chúng siêu quần nên mục hạ vô nhân; vì thế lúc đầu người ta đều vỗ tay cổ vũ nhưng sau khi nhìn thấy những lời nói khinh thị của họ Kim thì tất cả cảm tình của những người xung quanh đều nghiêng về phía Lộ Ngũ.

Cái bang Giang Tô thấy Lãnh Vô Thường Kim Tam Nguyên bị hạ một cách dễ dàng như thế, thì lòng tự ái của họ bị va chạm. Họ coi như là một điều sỉ nhục của Cái bang Giang Tô.

Tiếng cười nói, tiếng la ó, tạo thành âm thanh hỗn loạn nhưc óc đình tại

Trong cảnh ồn ào náo nhiệt, những đầu người lộ nhố nhồn nháo muốn nhào vô vòng để thi thố tài năng, hay đúng hơn là muốn hạ Lộ Ngũ cho hả lòng căm tức.

Vừa lúc ấy thì có một người từ ngoài nhảy vào xin tỷ thí với Lộ Ngũ. Anh chàng tự đắc hiu hiu Câu nói tuy khiêm nhượng mà ẩn một vẻ kiêu kỳ, nếu không để ý thì không thấy ở lời nói đó có một ý gì trịch thượng cả:

- Đệ tên Mai Lục Tử, dù tài nghệ không có bao nhiêu, nhưng cũng muốn cùng Lộ Ngũ huynh tỷ thí để lãnh giáo một vài miếng quyền cước. Chẳng hay Lộ huynh có bằng lòng với kẻ hèn này giao đấu một phen không?

Lộ Ngũ tuy tính tình hòa nhã, song nghe Mai Lục Tử nói thế như khiêu khích thì nổi xung thiên nói:

- Khá khen cho họ Mai, người muốn cùng ta giao đấu thì chớ có trách rằng ta hung ác. Tuy ta mệt mỏi song cũng rán cùng người một phen sống mái!

Nói rồi, Lộ Ngũ hồi bộ chờ Mai Lục Tử ra quyền.

Hai người đánh nhau hơn năm chục hiệp mà vẫn bất phân thắng bại

Mọi người nhìn vào trận đấu không tiếc lời tán dương cổ vũ.

Mai Lục Tử là người ở Cái bang Hà Nam nên được những người trong Cái bang ấy có cảm tình khen ngợi:

- Mai Lục Tử hãy rán lên!

Trong vòng chiến họ Mai nghe thế thì hăng hái vô cùng.

Thêm hai mươi hiệp nữa thì Lộ Ngũ xuống sức thấy rõ ràng.

Lộ Ngũ đã một mình kịch chiến với hai tay bản lĩnh nên làm gì còn sức lực.

Dù sao thì sức người cũng có hạn.

Bỗng dung họ Lộ đình bộ lại và không đánh nữa, Lộ Ngũ cất tiếng:

- Khá khen Mai huynh là bậc cao thủ, đệ xin nhường chức Bang chủ lại cho Mai huynh!

Nói xong, Lộ Ngũ thoát một cái đã ra ngoài trận đấu

Họ Mai được dịp kiêu hãnh, mắt hướng về phía mười sáu vị Trưởng lão Cái bang như thách thức, như chờ đợi lời tuyên bố của Tề Kim Chung.

Trong một khắc, sự im lặng trở nên ồn ào lạ! Mọi người bàn tán thì thầm. Ai nấy cũng đều thấy tức cho Lộ Ngũ là không biết vì sao anh chàng này tự chịu thua như thế!

Trong võ lâm, ai mà chịu thua trước kẻ địch thì coi như bị hạ phục. Song Lộ Ngũ không coi điều đó là quan trọng và mọi người cũng không rẻ rúng anh ta như thế.

Sự Òn ào càng lúc càng tăng. Bỗng có một anh chàng từ phía Cái bang Hồ Nam nhảy ra:

- Tại hạ Hồng Thông xin tử thí với Mai Lục Tử cho rõ cao thấp, chớ không phải ta tranh chức Bang chủ.

Nghe câu nói nửa như hồng hách nửa như khiêm nhượng thì Mai Lục Tử nộ khí xung thiên, nhanh như chớp dùng hai tay nhắm thẳng Hồng Thông đánh thẳng ra một chưởng.

Hồng Thông vẫn đứng yên không hề né tránh, chưởng phong đánh trúng người chàng, Hồng Thông kêu to:

- Ô, đã lâu ngày không rũ bụi, cảm ơn Mai huynh phủi hộ!

Không nén nổi tức giận, Mai Lục Tử quát lên một tiếng thật lớn, tận dụng hết sức bình sinh nhằm mặt Hồng Thông đánh tới, bàn tay thép của Thiết Chưởng Tiên Viên lại đánh ngay vào mặt Hồng Thông đánh bốp một cái, Mai Lục Tử hết sức ngạc nhiên vì thấy Hồng Thông vẫn đứng như thường. Không biết chàng ta vận dụng công lực gì mà mặt chàng ta trơn như bôi mỡ, bàn tay của Thiết Chưởng Tiên Viên đánh trúng vào thì hình như bị trơn trượt ra ngoài

Mai Lục Tử cả kinh vội vàng thu quyền về. Hồng Thông lại đưa tay xoa xoa chỗ vừa bị đánh mà cười khanh khách:

- Ngoại danh của Mai lão nhị là Thiết Chưởng như cứ như ý của ngu đệ có lẽ đánh miếng đậu hũ cũng không vỡ được.

Mai Lục Tử lúc đó biết ngay là Hồng Thông đã dùng một môn tuyệt kỹ công phu là “di gân thoát cốt” thì chẳng còn dám khinh thường nữa, vội nói:

- Hồng huynh, thật đệ cũng không ngờ huynh lại có cái bản lãnh phi thường như thế, hay lắm. Bây giờ hai ta thử đấu với nhau xem ai đáng được làm Bang chủ.

Lại thấy Hồng Thông phá lên cười ha hả:

- Mai lão nhị, huynh thích chức Bang chủ lắm sao, làm Bang chủ có gì mà phải quan tâm đến thế? Cứ như đệ đây, gặp đâu ăn nấy, ăn xong lại ngủ, không ai phiền nhiễu, chẳng thú sao

Mai Lục Tử gất âm lên:

- Ô hay! Đây đâu có phải là chỗ cho mi bồn cọt, nếu mi không muốn đấu thì nên ngồi vào chỗ cũ, chớ ra đây làm gì?

Hồng Thông lại cười nói:

- Có thật huynh muốn tỷ thí với tôi không? Hồi nãy tôi đã nhường cho Mai huynh hai chưởng, mà nào có ăn thua gì. Như vậy mà huynh vẫn còn muốn đấu nữa hay sao

Mai Lục Tử nghĩ thầm:

- Tên Hồng Thông này tuy trong giới giang hồ chưa ai biết tiếng mà ngay ở trong các Cái bang cũng chẳng có danh vọng gì, nhưng võ công của hắn thật là bất khả đoán xét, vừa rồi ta biểu diễn khinh công, tiêu hao sinh lực khá nhiều, nếu bây giờ giao đấu với y chưa chắc mình đã nắm được phần thắng, không khéo bị hạ về tay hắn, thì còn mặt mũi nào dám ngó đến mọi người nữa!

Nghĩ như thế nên Mai Lục Tử ôn tồn nói:

- Bây giờ nếu ta giao đấu bằng quyền cước thì khác chi “lưỡng hổ tranh đấu, nhất hổ tang thương”, dù thắng hay bại tránh sao khỏi sự thiệt hại, chi bằng hai ta giao đấu bằng cách “phản công đôi chưởng”, Hồng huynh nghĩ thế nào

Hồng Thông gật đầu đáp:

- Muốn tỷ thí thế nào đệ cũng chịu hết.

Mai Lục Tử quay về trong Cái bang lấy ra năm cây đèn cầy, châm lửa cho cháy lên, rồi lấy năm cái giỏ đựng cơm, cắm mỗi ngọn đèn vào trong một cái giỏ, lấy hai cây sào dài ước độ khoảng một trượng, hai đầu sào buộc một cái giây treo năm cái giỏ cách nhau từng quãng một lũng lảng ở trên, thỉnh thoảng một luồng gió lớn lại chao cái giỏ lắc đi lắc lại, ngọn lửa ở trong bập bùng nhưng không tắt.

Treo xong cái giỏ, Mai Lục Tử nói với Hồng Thông:

- Ta đứng cách xa cái giỏ mười thước và có thể đánh tắt đèn cầy ở trong!

Nói xong, Thiết Chương Tiên Viên vén hai tay áo vận nội công lên hai cánh tay, khắp các đốt xương trong người kêu lên răng rắc.

Tất cả mọi người trong Cái bang đều thấy thần thủ của họ Mai quả thật phi phàm.

Khi ấy, Thiết Chương Tiên Viên nhún mình nhảy vọt ra nhanh như chớp, chạy quanh hai cây sào đó mấy vòng rồi nhắm cái giỏ thứ nhất đánh một

chương, “phụt” một cái, cây đèn cây bên trong cái giỏ đã tắt ngấm mà vẫn cắm nguyên trong giỏ không hề nghiêng ngã.

Các Cái bang thấy thế đều vỗ tay khen ngợi, Mai Lục Tử lại dùng lối “di cung hồi bộ”, người quay tít đi, tay phải đánh ra một chương, lúc đó họ Mai chỉ đứng xa cái giỏ độ chừng năm thước, cái giỏ lộn đi một vòng, đồng thời cây đèn trong giỏ cũng tắt ngay lập tức. Thiết Chương Tiên Viên lại dùng luôn thế “nhị long tranh châu” tả hữu bất phân, phụt phụt hai tiếng, cây đèn thứ ba và thứ tư tắt liền, thật là tuyệt diệu, cùng một lúc đánh tắt luôn hai ngọn đèn cây, chàng lại nhảy lùi một bước, song chương cùng đẩy ra một lúc, ở trong hai ống tay áo phát ra một luồng gió nghe “ào” một tiếng, cái giỏ đựng cây đèn cây thứ năm lộn đi một vòng tắt ngấm nhưng vẫn không hề rơi ra ngoài

Quần Cái lúc đó đều vỗ tay vang dậy, hoan hô ầm ĩ.

Vương Trùng Dương thấy thế thì cười thầm trong bụng và thầm nghĩ:

- “Nội công của họ Mai cũng khá cao nhưng chưa tới chỗ tuyệt kỹ, vì phải mượn ở chỗ hàng quyền, phải phi bộ liên hồi và dùng sức gió ở trong tay áo, làm cho cái giỏ phải lộn đi mấy vòng mới làm tắt được ngọn đèn cây. Như thế chứng tỏ nội lực của họ Mai không phải liên tiếp đánh tắt năm ngọn đèn cây mà phải dùng đến bốn lần, bất đồng phương thức mới hoàn thành, như thế chưa đạt được “Phá không chương”.

Trùng Dương vừa nghĩ tới đó, nghe Hồng Thông cười ha hả và nói lớn:

- Trời ơi! Như thế mà Mai lão huynh gọi được là “Thần không đổi chương”? Mai huynh ơi, huynh hãy về luyện thêm độ mười năm nữa hãy ra biểu diễn, kéo làm trò cười cho thiên hạ!

Mai Lục Tử nổi giận ùng ùng quát lớn:

- Mi chỉ được cái khéo khoe môi, múa mép, ta sử dụng “cách không đả hỏa” như thế mà mi lại cho là không phải “Phá không chương”. Nói như vậy thì lấy gì làm bằng, nếu mi có bản lĩnh, hãy làm thử cho ta coi

Hồng Thông vẫn cười khanh khách:

- Cái trò trẻ con này có gì mà làm không được.

Nói xong, Hồng Thông gọi một người ở trong Cái bang mang lửa tới, thấp cả năm ngọn đèn cây ở trong năm cái giỏ rồi chàng đứng cách xa hơn mười thước, đưa cánh tay trái ra dùng “chương lâm hướng ngoại” kéo giật trở về, tức thì một trận gió nổi lên, ngọn đèn cây ở giữa tắt ngay lập tức mà cái giỏ không hề rung động.

Mai Lục Tử trông thấy giật mình kinh sợ, lại thấy Hồng Thông hai tay nắm ngọn đèn cây thứ hai và thứ ba đẩy nhẹ một cái, tức thời hai cây đèn cây này cũng tắt ngay. Mai Lục Tử đánh tắt ba ngọn đèn cây phải đổi đến ba lần thí pháp còn Hồng Thông chỉ có hai lần, như thế sự thắng bại đã rõ ràng.

Hồng Thông lại bước xa độ một trượng dùng thế “quái mãng trở mình” hai chân xoay tròn đi một vòng, quay lưng lại đằng sau, đánh vụt lại hai chưởng. Hai ngọn đèn cây lại cùng tắt ngay một lúc mà hai cái giỏ hơi rung nhẹ, còn cây cột và dây không hề rung động thì mọi người đều thấy rõ chưởng phong của Hồng Thông cao hơn Mai Lục Tử một trời một vực rồi vậy.

Mai Lục Tử thấy toàn thể quần Cái võ tay hoan nghênh Hồng Thông gặp mười lần lúc trước, trong lòng lấy làm bực tức, bèn nói lớn:

- Họ Hồng kia, đừng vội tự đắc, dùng “cách không chưởng” hay là “chưởng lâm hướng ngoại” chẳng qua chỉ là trò tiểu xảo, nếu muốn ta khiếp phục, hãy cùng ta giao đấu bằng binh khí mới biết rõ tài cao thấp.

Vừa nói dứt lời, Mai Lục Tử rút ở lưng ra một cái roi gọi là “Cô Lô bổng”.

Cái roi này, hình thức thật là đặc biệt, chiều dài độ bảy thước, dùng một loại thép cực tốt đánh thành từng cái vòng tròn như hình đầu lâu, lúc thường quấn vào người như cái thắt lưng. Mai Lục Tử đã có biệt danh là Thiết Chưởng Tiên Viên lại rất giỏi về Bạch Vượn quyền pháp.

Ngoài ra, nhờ cái roi “cô lô” này mà Mai Lục Tử nổi danh trên khắp chốn giang hồ. Nay bị Hồng Thông, một gã vô danh hạ nhục nên họ Mai mới quyết đem hết tuyệt học của mình ra để cùng họ Hồng một phen tử đấu.

Hồng Thông thấy Mai Lục Tử rút roi cô lô ra thách đấu thì cất tiếng cười ha hả.

Mai Lục Tử thấy tiếng cười của Hồng Thông đầy vẻ ngạo mạn, tức thì nổi giận đùng đùng quát to:

- Tiểu tử chớ khá vô lễ, hãy đi lấy binh khí ra đây cùng ta giao đấu thử vài trăm hiệp xem sao!

Hồng Thông lắc đầu cười:

- Trước mặt các vị Cái bang, nếu cầm đao hay trượng giao đấu thì chẳng phải thất lễ lắm sao, một người đã có bản lĩnh cao cường đâu cần phải dùng đến khí giới!

Nói xong, Hồng Thông ung dung bước tới rút một cây tre đeo các giỏ đựng đèn cây hồi nãy bẻ ra làm đôi rồi lấy khúc tre ngắn, dài độ bốn thước cầm trên tay và nói:

- Đệ chỉ cần dùng đoạn tre này là có thể giao đấu với ngọn roi của Mai huynh rồi!

Mai Lục Tử thấy Hồng Thông đương nhiên cầm một đoạn tre cụt để giao đấu với mình, thật tỏ ra có vẻ coi thường mình quá sức thì càng thêm phẫn nộ. Hơn nữa, Mai Lục Tử ý y mình với tuyệt nghệ, kinh công cùng với quyền pháp quán thế, đỉnh ninh phen này sẽ chiếm chức Bang chủ của Cái bang, vì mười sáu vị Trưởng lão không vị nào có lòng ham muốn chức vụ đó cả. Họ chỉ lấy tư

cách là các vị nguyên lão của Cái bang đến dự và chứng kiến cuộc thi tài này thôi

Còn về tất cả các tay hảo thủ trong Cái bang, họ Mai đều hiểu rõ tài nghệ từng người một, không người nào có thể đương cự với y chớ đừng nói là ngang tài

Chức vụ Bang chủ Mai Lục Tử đã nắm chắc trong tay, không ngờ ở đâu Hồng Thông lại xuất hiện.

Riêng về mặt chương phong đã làm cho họ Mai hồ thẹn biết bao Nhưng nay thấy họ Hồng hoặc vì chưa rõ tài nghệ quán chúng và cái roi cô lâu quý khiếp thần sậu đã khiến cho biết bao tay anh hùng hảo hán trên võ lâm phải kiêng oai khiếp mặt, cả gan coi thường dùng khúc tre để giao đấu với mình thì trong bụng cả mừng liền nói lớn:

- Hồng Thông có phải người ý mình võ nghệ cao cường, dám dùng đoạn tre đó mà giao đấu với ta chăng?

Hồng Thông cười lớn:

- Chẳng những đệ dùng đoạn tre này để giao đấu cùng đại huynh, cho đấu tay không cũng có thể thừa tiếp đại huynh vài trăm chiêu

Mai Lục Tử thấy Hồng Thông trả lời mình đầy vẻ khinh khi, coi mình bằng nửa con mắt thì tức giận tràn hông, hét lên một tiếng cực lớn, vung tít cây roi lên, những khúc đầu lâu va vào nhau kêu xoang xoang nghe kinh người, nhắm thẳng đầu Hồng Thông đánh tới

Hồng Thông mắt sáng như sao, đợi cho ngọn roi của Mai Lục Tử cách đầu chàng chừng nửa thước lúc đó mới nghiêng mình sang một bên né tránh, đồng thời thúc ngay đầu ngọn tre vào mặt Mai Lục Tử lẹ như chớp.

Họ Mai vội dùng thế “Tây Ngưu Vọng Nguyệt” thụp người xuống tránh, và dùng luôn thế “Thái Sơn Áp Đỉnh” đánh bổ xuống như hòn núi rời non, sức gió rít lên khùng khiếp.

Hồng Thông tức thì quay ngắt người lại, thân pháp chàng lẹ như bay dùng thế “Mãng Xà Phiên Thân” trốn thoát.

Mới qua hai hiệp, Mai Lục Tử đã biết Hồng Thông không phải là kẻ tầm thường, vội đem bài “Bát Quái Như Ý bổng” ra sử dụng, chỉ thấy một làn chớp sáng lòe, ngọn roi sáng quắc, phản chiếu ánh sáng mặt trời, phát ra một làn bạch quang che kín khắp châu thân, lấp loáng như những luồng chớp, nhằm Hồng Thông công kích, thật là dữ dội

Những khúc đầu lâu va vào nhau thành tiếng xoang xoang đình tai nhức óc, phút chốc biến ra trăm nghìn ngọn roi tới tấp như mưa sa bão táp.

Hồng Thông nhân thần không bán loạn, ung dung múa đoạn tre lên nghinh địch. Cây tre đó lúc tựa như một con Độc Mãng, Linh Xà uốn khúc len lỏi vào những đường roi của họ Mai, vừa đánh vừa đỡ, lạnh lẽo như Lưu Thủy Hành Vân, biến hóa chẳng khác cho Long Sa Du Tẩu

Thân pháp của họ Hồng quả thật là biến ảo dị thường, như bóng ma khi ẩn khi hiện, lẩn lộn lên xuống với ngọn roi của Mai Lục Tử như hình với bóng. Đoạn roi tre như quyện chặt lấy người, biến thành một luồng thanh quang quay tít như chong chóng.

Thiết Chương Viên Tiên tức giận khôn cùng, hét lên một tiếng cực lớn dùng “Bát Bạt Thập Lục Tứ Lộ Như Ý bổng” quay tít ngọn roi đông, tây, nam, bắc, thượng hạ bốn phương, tám hướng xoắn chặt lấy Hồng Thông quyết tâm đánh bật cây tre ra khỏi tay chàng, và thưởng cho họ Hồng một vài cây roi sắt cho bõ ghét, nhưng qua đến mấy chục hiệp cũng chưa đụng được tới quần áo của họ Hồng.

Còn cây tre trong tay của Hồng Thông cũng biến ảo lường, luôn luôn theo đà ngọn roi mà gạt theo chứ không hề đỡ lại thành ra không hề sút mẻ mảy may

Mai Lục Tử nghiên răng quyết một mắt một còn với Hồng Thông, bao nhiêu tài nghệ bình sanh thi thố ra hết. Họ Mai dùng lối hoa thương đánh liên tiếp không hở một giây, một phút nào, đồng thời lại nhằm tất cả các tử huyệt của Hồng Thông mà điểm tới

Ở ngoài các Cái bang chỉ thấy hai cái bóng, soán tít với nhau không thể phân biệt được người nào, thì hết thấy đều thán phục, vỗ tay cổ vũ vang lừng.

Bỗng thấy Hồng Thông cười ha hả nói lớn:

- Ủa! Kia Mai huynh, người cũng biết sử dụng lối điểm huyệt nữa à. Thật là hôm nay kẻ cắp bà già gặp nhau, chúng ta cùng một nghề mà!

Mai Lục Tử lúc đó trong người hơi hoảng sợ vì đã mang hết tất cả các công phu tuyệt kỹ ra sử dụng ngót năm mươi hiệp mà vẫn chưa chạm vào người Hồng Thông để điểm huyệt, nay nghe họ Hồng nói vậy thì cả kinh, vội ngả người sát đất vung ngọn roi dùng thế “Đoạt Mệnh Mê Hồn” lấn sát vào người Hồng Thông đảo tít ngọn roi, nhấp nhoáng như điện xoẹt, thượng hạ tiền hậu bốn phía tấn công rất mãnh liệt, bỗng có tiếng nói của Hồng Thông oang oang:

- Mai Lục Tử! Bản lãnh của ngươi như thế làm Bang chủ sao được, từ này tới giờ tại hạ đã nhân nhượng nhiều rồi, cho đến môn điểm huyệt của nhà ngươi quá dỡ, nay tại hạ cho ngươi biết trước, chỉ trong thập chiêu tại hạ sẽ điểm huyệt đạo nhà ngươi

Mai Lục Tử thấy Hồng Thông nói thế thì lửa giận bùng cháy, lồng lộn như con hổ dữ, hét lên một tiếng chuyên hét thần lực dùng thế “Đồng Tử Hiến Đào” nhằm bấp đùi Hồng Thông quất một roi cực kỳ mãnh liệt.

Nhanh như một con vượn, Hồng Thông nhún mình nhảy vọt lên cao ước hơn hai trượng tránh khỏi ngọn roi dễ dàng. Mai Lục Tử định quất thêm một ngọn roi nữa thì bỗng thấy một luồng thanh quang bay tới trước mặt họ, họ Mai cả kinh vội lộn phất người về phía sau tránh thoát, ngọn tre đâm sát vào vành ta nghe một tiếng vù.

Bây giờ, Hồng Thông sử dụng đoạn tre xanh vùn vụt như con rồng uốn khúc nhằm vào những yếu huyệt của Mai Lục Tử tấn công liên tiếp. Thiết Chương Viên Tiên lúc đó chỉ còn lo tránh đỡ, chân tay luýnh quýnh, mồ hôi đã đọng thành giọt trên trán, hơi thở mất điều hòa, khi ấy Hồng Thông lại dùng “Thanh Long quyền võ” thúc đầu roi vào bụng dưới nhằm vào “Quan Nguyên huyệt” đâm tới Mai Lục Tử cả kinh vội nhún mình nhảy vọt lên để né tránh.

Chẳng dè đó chỉ là một đòn hư, Hồng Thông quát to lên một tiếng “trúng”, đoạn tre đã trở thành thế “Thần Long Thám Châu”, đánh “bịch” một cái đầu tre đã đâm trúng đùi của Mai Lục Tử vào “Cự Cốt huyệt”.

Thiết Chương Viên Tiên chỉ kêu lên một tiếng “ôi chao” rồi ngã lăn quay xuống đất.

Mai Lục Tử vừa ngã xuống thì tiếng vỗ tay hoan hô của Cái bang vang lên như sấm.

Vương Trùng Dương cũng tự khen thầm trong bụng:

- Thật là Thấp Thấp chi áp, tự hữu Trung Tín. Không dè trong Cái bang khất thực mà cũng có nhiều kỳ tài như vậy! Bản lãnh của họ Hồng trong giới võ lâm danh thủ ít người sánh kịp!

Hồng Thông lúc này đã uốn cong người nhằm chỗ mười sáu vị Cái bang trưởng lão vái tạ; đoạn hướng ra tứ hướng nhằm các Cái bang rồi rút lui vào chỗ Cái bang Hồ Nam, còn Mai Lục Tử cũng đã tự giải được huyệt đạo, bèn lên khập khiễng lẫn vào trong Cái bang Hà Nam.

Mười sáu vị Trưởng lão Cái bang châu đầu vào nhau thì thầm bàn tán một lúc, rồi Thiết Hành Cước Tề Kim Chung đứng lên đồng dục tuyên cáo:

- Cuộc tỷ thí đã có kết quả, thay mặt các vị Trưởng lão Cái bang, tại hạ xin tuyên bố: Kể về võ công và bản lãnh của Hồng Thông thuộc bang Hồ Nam đều tuyệt diệu đáng thừa kế chức Bang chủ của chúng ta hiện tại, nếu còn vị nào chưa phục xin mời ra tỷ thí, bằng không Hồng Thông sẽ lãnh nhận “Lục Trúc bảo trượng”!

Tề Kim Chung nói thế to ba lần. Trong tất cả Cái bang đều im lặng như tờ, con ruồi bay qua cũng nghe thấy tiếng, tất cả Cái bang hết thầy đều biết Mai Lục Tử ở hàng cao thủ, bản lãnh ít người sánh kịp vậy mà còn thua Hồng Thông một cách dễ dàng.

Và lại, nhờ ở ngoài nhận định mới thấy rõ tài nghệ của Hồng Thông sánh với Mai Lục Tử thật là cách xa một trời một vực, vì vậy không ai dám ra tỷ thí nữa

Mười sáu Lão trượng của Cái bang thấy Tề Kim Chung đã rao đủ ba lần thấy không ai xuất đầu lộ diện, hết thấy đều đứng lên, mỗi người trải ra trước mặt một cái bao vải, rồi đồng thời quỳ một lượt nhằm vào cây “Lục Trúc bảo trượng” ba cái mới đứng lên. Lúc đó, Tề Kim Chung lớn tiếng tuyên bố:

- Thay mặt Cái bang, kính mời Hồng Thông lên nhận chức Bang chủ!

Hồng Thông ở trong Cái bang Hồ Nam bước ra nhằm vào mười sáu vị trưởng lão vái dài một cái rồi cung kính nói:

- Tiểu tử tài sơ trí thiên đâu dám lãnh chức Bang chủ.

Thẩm Bạch Tuyên nói:

- Lúc này không phải là lúc khiêm nhường nữa! Các Cái bang đã có quy luật, vậy kính mời Hồng bang chủ làm lễ nhận “Lục Trúc trượng”.

Hồng Thông vội vàng tới đưa hai tay đỡ lấy cây trượng, ngoảnh mặt về hướng Đông vái lạy ba cái rồi hướng về các vị Lão trượng vái dài rất cung kính, mười sáu vị lão trượng cũng vội vàng đáp lễ.

Tề Kim Chung nói qua nhiệm vụ và bổn phận của Bang chủ cùng quy luật của Cái bang cho Hồng Thông biết rõ. Hồng Thông nhất nhất ghi nhận.

Tất cả Cái bang đều có vẻ phục tùng cất tiếng hoan hô nhiệt liệt. Như thế là Cái bang đã lập xong Bang chủ. Vương Trùng Dương thấy không còn gì đáng coi nữa liền rời khỏi Yên Sơn trở lại thành Yên Kinh.

Sau khi trở về thành, Trùng Dương nghe theo lời đồn của thiên hạ đến yết kiến tất cả những nhân vật có tên tuổi trong giới võ lâm, nhưng khi đến nơi họ Vương rất lấy làm buồn rầu vì phần đông chỉ là bọn hữu danh vô thực, văn danh bất như kiến diện, và chàng chỉ có thể cho rằng:

- Tất cả các nhân vật võ lâm ở Yên Kinh, đều không bằng những vị trong Cái bang hôm rồi!

Trùng Dương thất vọng vì uổng phí biết bao nhiêu công trình và ngày giờ để đến Yên Kinh mà chẳng gặp một người nào đáng để kết giao

Chàng ngao ngán quá chừng nên quyết định hôm sau sẽ rời khỏi Yên Kinh ra ngoài trường thành ngoạn cảnh.

Chiều hôm đó lại xảy ra một việc: Nguyên do, từ ngày Vương Trùng Dương đến Yên Kinh, chàng vẫn ăn vận như một văn nhân, mặc khách và trú ngụ tại “Chính Dương môn Thi Gia lão điểm”. Thi Gia lão điểm này là một khách điểm lừng danh ở Yên Kinh, trang trí đẹp đẽ, nhà cao cửa rộng, các phòng nghỉ hết sức rộng rãi sang trọng, tổng cộng có đến gần một trăm phòng nghỉ và hơn mười cái khoáng viện.

Vương Trùng Dương vì muốn có chỗ mát mẻ và yên tĩnh để traу dò thêm võ công thổ nạp của Toàn Chân phái nên chàng thuê một cái phòng đặc biệt ở ngay

trong trang viện, trang viện này chỉ có bốn phòng rất lớn, ba cái kia còn bỏ trống.

Buổi chiều hôm ấy, Vương Trùng Dương đã thu xếp sẵn hành lý để sáng hôm sau sẽ khởi hành, đột nhiên có một số người quan y lộng lẫy, vừa nam vừa nữ, trẻ có già có, ước độ gần hai chục người tới thuê cả ba căn phòng bỏ trống.

Trong trang viện lúc đó có vẻ huyên náo hơn lên, những tên điếm nhị chạy ra chạy vào, người mang nước, người mang khăn tới tấp. Trong bọn, có một thiếu niên tuấn tú, thấy Trùng Dương một mình ở một phòng rộng rãi thì chàng hơi cau mày có vẻ nghĩ ngợi và dùng tiếng lóng nói với đồng bọn, đoạn sang bên phòng Trùng Dương chào hỏi, làm quen:

- Kính chào tiên sinh, chẳng hay quý tánh cao danh là gì? Xin cho ngu hạ được biết?

Vương Trùng Dương cũng vội vàng đáp lễ và nói:

- Vãn sinh họ Vương. Chẳng hay tên họ Ông là gì? Và có điều chi chỉ giáo

Thanh niên đó lễ phép đáp:

- Tiểu đệ họ Văn, có một điều muốn thỉnh cầu với Vương tiên sinh, kính mong tiên sinh lượng thứ.

- Không dám, không dám, tứ hải giai huynh đệ. Tôn ông có điều chi cần đến, tiểu sinh xin hết lòng.

- Nguyên bọn tiểu đệ sắp đến đây có gần bốn chục người, nếu được ở bốn căn phòng này thì tiện quá, vì Vương tiên sinh đã ở đây từ trước, nên anh em mới cử tiểu đệ điều đình với tiên sinh cảm phiền nhường cho chúng đệ căn phòng này, không hiểu tiên sinh có vui lòng không?

Vương Trùng Dương mỉm cười trả lời không cần nghĩ ngợi:

- Được! Được! Nếu tôn ông cần thì tại hạ xin nhường ngay, chẳng có điều chi trở ngại, nơi đây chỉ là khách điếm, thay đổi phòng là lẽ bình thường.

Thanh niên họ Văn nét mặt vui tươi hẳn lên, hai ba lần cảm ơn rồi giã từ Vương Trùng Dương quay về phòng mình.

Trùng Dương lập tức gọi điếm nhị đổi phòng để nhường cho những người khách mới; tên điếm nhị sửa soạn ngay một cái phòng khác rộng rãi không kém gì phòng Trùng Dương đang nghỉ và chỉ cách trang viên một cái vườn hoa nhỏ và một cái sân thối

Vương Trùng Dương đôi mắt rất tinh tế, chỉ nhìn sơ là có thể biết chắc là những người mới đến đều có võ công, người nào người nấy đều uy phong lẫm liệt, tướng tá hào hùng.

Trùng Dương đã tập luyện môn nội công thổ nạp của Toàn Chân phái, lại thêm mười năm tại Cao Sơn Thạch Diệu và khổ luyện “Nhất Dương chỉ công”

nên tai chàng tinh thính vô cùng, tuy cách nhau một cái sân và một cái vườn hoa mà bốn phòng kia người nào nói câu gì Trùng Dương đều nghe rõ mồn một.

Những người này phần nhiều đều nói tiếng lóng của giới giang hồ và có lộn cả tiếng “Hắc Thoại”, nhưng nghe rõ nhất là tiếng nói của người ở phòng chính giữa Tiếng nói của người đó oang oang:

- Hôm nay tiểu đệ được tất cả các liệt vị không quản xa xôi ngàn dặm đến đây họp mặt, tương trợ giúp đỡ cho, khiến cho tiểu đệ rất lấy làm cảm kích. Còn ba ngày nữa là ngày tiểu đệ hội ngộ với kẻ thù, đến lúc đó nhờ uy danh của liệt vị, chém được đầu kẻ địch, báo thù tuyệt hận, đệ xin mở đại tiệc liền mười ngày, để chúng ta cùng nhau đàm đạo và tắm thân của tiểu đệ sẽ xin tùy ý liệt vị sai khiến, quyết chẳng dám đơn sai, nếu có sai lời bội ước, nguyện hữu như thú vật.

Nói đến đây, bỗng nghe thấy đánh “Xoảng” một cái, rõ ràng là tiếng chén trà ném xuống đất vỡ tan thành nhiều mảnh.

Lại nghe có tiếng người nói:

- Lỗ đại ca đừng nên nói những lời khách sáo cho nhạt tình bằng hữu, chúng ta cùng nhau giao kết, phú quý đồng hưởng, hoạn nạn cùng chung, việc của đại ca cũng như việc của chúng đệ, lẽ nào không hết sức.

Một người khác nói:

- Lỗ huynh, ngày mai Đông Kiệt Đình Lão Sư ở phái Võ Đang, Huỳnh Thục chân nhân ở Điểm Sương phái và Vạn Vân Hùng sư phụ của phái Côn Lôn sẽ tới đây trợ giúp, vì đệ nghe nói họ Mã kia tuy trẻ nhưng nhờ có đại danh của thân phụ hấn để lại Vả lại, mấy năm nay lại có người chuộng nghĩa khinh tài, kết giao cùng anh hùng bốn bể, nên được thiên hạ tặng danh hiệu Tiểu Mạnh Thường. Ở trong trang trại chắc không có thiếu gì những người tài giỏi, chúng ta cũng chớ coi thường.

Chàng họ Lỗ lên tiếng:

- Thừa chủ liệt huynh, tiểu đệ là Lỗ Đại Cang không thể nào quên được mối thù bất cộng đái thiên này, thắm thoát đã mười hai năm qua, gia nghiêm chẳng may bị chết thảm bởi Mã Thanh Hùng, tiểu đệ vì mối phụ thù đã khổ công tập luyện tại Thiếu Lâm tự. Nay được sư phụ cho phép hạ sơn, nhưng thật chẳng may cho tiểu đệ, tên Mã Thanh Hùng đã chết cách đây ba năm, nhưng thù kia cũng phải báo, cha làm con chịu, họ Mã có tài giỏi đến đâu cũng không thoát khỏi tay chúng tạ

Lỗ Đại Cang nói đến đây cất tiếng cười ha hả, rồi lại nói tiếp:

- Tiểu đệ tuy mới tới nhưng đã điều tra biết được rõ ràng, Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc ở phía Đông Đan Bài Lâu, con lộ Tứ điều Tử Hồ Đông Khẩu Hấn ta cũng chưa lập gia thất, mang tiền bạc để thu phục môn khách quá nhiều, nhưng đều là những kẻ thường tài không có gì đáng lo ngại cả. Nay được liệt vị tới đây giúp sức thì quyết rằng thù kia nhất định đệ phải báo được.

Vương Trùng Dương nghe tới đây liền nghĩ thầm:

- “Ta đã nghe được chỗ ở của Mã Ngọc, đêm nay ta thử tới xem con người của Tiểu Mạnh Thường thế nào”.

Buổi chiều hôm đó, Trùng Dương thấy bên phòng Lỗ Đại Cang thêm một số người lục tục kéo đến, già có trẻ có, hữu đạo, hữu tục, thật là đông đúc, tới ngót bốn chục người

Vương Trùng Dương lắng tai nghe họ nói đều là những chuyện hành đạo, hoặc những chuyện riêng tư không có gì quan trọng. Trùng Dương thấy cũng không cần để ý nữa, bèn ngồi tĩnh tọa ở giữa giường, tham thiền nhập định.

Chẳng bao lâu, mặt trời ngả bóng, phút chốc đã tối đen như mực, Trùng Dương bước ra ngoài thấy cảnh vật đã im lặng như tờ, chàng chẳng cần phải thay đổi quần áo dạ hành, nhún mình nhảy vọt lên nóc điếm, chỉ thoáng một cái như một bóng ma vùn vụt hướng về phía Đông Đan Bài Lâu đi thẳng tới

Trùng Dương ở Yên Kinh đã được hơn nửa tháng, đường phố cũng nhận được ít nhiều, chỉ trong giây phút chàng đã đi tới con lộ Tứ Điều Tử Hồ Đồng Khẩu, thấy một trang viện rộng rãi, trước cổng trang có treo hai chiếc đèn lồng trên có đề bốn chữ “Quảng Minh Mã Thủ”.

Trùng Dương nghĩ thầm:

- “Chắc đây là trang phủ của Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc, ta thử vào xem sao”.

Nghĩ đoạn, họ Vương chuyển mình dùng thế “Đại Bàng Qúa Hải” tung người như con chim, bay vút lên tường rồi chuyển mình theo nóc đại sảnh như một cái bóng, không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

Chàng thấy bên dưới nền sáng choang và tiếng người xôn xao Trùng Dương phủ phục nhìn qua lớp kính, thấy ở trong phòng ước có đến bốn năm chục người, trước mặt mỗi người đều có một cái bao phục. Chính giữa, một trang thiếu niên công tử mặt có vẻ thê lương buồn thảm, nghe chàng ta thở dài rồi nói:

- Ít lâu nay tiểu đệ được chư liệt vị có lòng yêu mến, không chê đạm bạc, ở lại tệ xá, nhưng đến nay vạn bất đắc dĩ, tiểu đệ phải có một chút lễ mọn gọi là tiền đưa và kính chúc quý vị thượng lộ bình an.

Nói tới đây, thiếu niên có vẻ xúc động nghẹn ngào

Trong đám môn khách, có một đại hán tướng mạo hùng dũng, cất tiếng sang sảng:

- Kính thưa Mã huynh, bấy lâu nay vì hâm mộ đại danh nên tiểu đệ tới đây để bái kiến, và được Mã huynh không kể sang hèn kết tình bè bạn. Nay chẳng hay chúng đệ có điều chi thất thố khiến cho Mã huynh phải từ khách và tiền đưa lộ phí, nếu Mã huynh không phân rõ đầu đuôi gốc ngọn, đệ đây chẳng những

không dám nhận tặng vật mà đệ quyết đi ngay đêm nay để khỏi bận lòng trang chủ.

Thiếu niên vội vàng xua tay và nói:

- Không! Không! Liệt vị chẳng có điều chi sơ xuất, chỉ e ngu đệ đãi khách chẳng được vừa lòng, đệ xin nói rõ câu chuyện chẳng may sắp xảy ra cho riêng gia đình của tiểu đệ để liệt vị rõ kéo lại các vị lại có điều hồ nghi

- Ba ngày nữa đây sẽ là ngày đại họa của tiểu đệ, có thể là diệt gia chi họa, cho nên đêm nay tiểu đệ thu thập tài vật chia cùng chư vị để tỏ lòng chi ngộ, và cũng mong liệt vị nên rời bỏ trang trại để tránh vạ lây

Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc vừa nói dứt lời, ở trong đám môn khách có một vị đứng lên nói lớn:

- Mã công tử, chẳng hay có điều chi tai biến xảy ra ở trang trại này mà công tử phải thốt ra những lời bi thảm như thế? Công tử nên phân giải rõ ràng may ra tiểu đệ có thể tham gia ý kiến được chẳng?

Tất cả môn khách đều nhao nhao ép Mã Ngọc phải nói cho họ biết đầu đuôi câu chuyện.

Cực chẳng đã, Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc buồn rầu kể lại rằng:

- Câu chuyện này xảy ra đã được mười hai năm nay...

Trước kia thân phụ của Mã Ngọc là Mã Thanh Hùng quê tại Liêu Đông huyện Quảng Minh, môn đồ của Trường Bạch phái, đệ tử của Vương Phụng Minh, được sư phụ truyền dạy cho môn “Hồi Long Quảng Đường đao” và “Ngũ Long thần quyền” rất lợi hại, danh chấn giang hồ.

Mã Thanh Hùng lập một hãng bảo tiêu tại Liêu Đông. Với song quyền, nhất đao họ Mã đã diệt một lúc hơn hai trăm tên thảo khấu ở Cát Lâm Nga Hồ Khẩu nên uy danh càng lừng lẫy

Trên giới giang hồ đã tặng cho chàng một ngoại danh là “Thần Quyền Vô Địch Mã Thanh Hùng”. Các xe bảo tiêu có cắm cờ chữ “Mã” của chàng là bọn thảo khấu và đạo tặc hết thấy đều khiếp vía kinh oai, không dám giở trò cướp bóc.

Trải qua ngót hai mươi năm trời ngang dọc, sống với nghề bảo tiêu, họ Mã đã thu hoạch được một số tiền khá lớn.

Mã Thanh Hùng liền bỏ nghề bảo tiêu đưa gia đình về Yên Kinh lập nghiệp để vui thú điền viên. Họ Mã còn một sư đệ cùng học một thầy là Lỗ Kim Thụ cũng ở Liêu Đông, nhưng thuộc huyện Hải Thành đã lâu không hề gặp gỡ. Tuy là tình sư huynh, sư đệ nhưng hai người tính tình không hợp, Mã Thanh Hùng thì “trầm mặc cô ngôn” còn Lỗ Kim Thụ thì tính tình háo động nên cũng ít có sự giao du thân mật.